

[Halldan Hendriksen.]

have ønsket, at man var standset efter frivelsen af de 200 mill. kr. Mine betæneligheder bundet i, at jeg og mit parti frygter den inflationsfare, som frigørelsen af disse bundne midler meget let kan medføre. At der er lignende betæneligheder hos nationalbanken, fremgår tydeligt af den skrivelse, der er optrykt som bilag 1 til banklovsforslaget ved dets fremsættelse i folketinget, og som det ærede medlem hr. Villemoes lige har omtalt; det var en meget betinget tilslutning, nationalbanken gav lovforslagene. Jeg er vel vidende om, at nationalbanken i et andet brev har indtaget en noget anden holdning, men mærkværdig nok er begge skrivelser dateret den 26. november.

For om muligt i nogen grad at imødegå den fare, som vi nærer frygt for, havde mit parti til anden behandling i folketinget stillet et ændringsforslag til banklovsforslaget, der tilsigtede at fastholde en større båndlægning. Desværre blev dette ændringsforslag stemt ned, og da vi ikke kan tiltræde, at der allerede nu frigøres så betydelige midler af de bundne kassereserver, som foreslås af ministeren, kan vi ikke give banklovsforslaget, selv som det nu foreligger, vor tilslutning. Når jeg siger: selv som det nu foreligger, er grunden den, at jeg erkender, at lovforslaget under udvalgsbehandlingen er undergået en væsentlig ændring og forbedring, som jeg lægger vægt på. I henhold til det fremsatte lovforslag skulle loven kun forblive i kraft indtil udgangen af juni måned 1949, så at pengebindingen til den tid blev ophævet. Ifølge det ændringsforslag, som blev vedtaget ved lovforslagets anden behandling i folketinget, og som nu blev omtalt af den højtærede minister hr. V. Buhl, fastslås det, at loven skal forblive i kraft indtil udgangen af december 1949; det er en bestemmelse, der er af betydelig værdi, og en ændring, som jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Johannes Hansen hilser med tilfredshed.

Jeg er også tilfreds med i folketingsudvalgets betænkning at se, at der indenfor flertallet, hvilket jo vil sige hele udvalget med undtagelse af retsforbundets repræsentant, er enighed om, at der ikke uden lovhjælp må disponeres over de beløb, der indkommer ved salg af varer indkøbt under Marshallhjælpens „gavesektor“ i lighed med, hvad der i henhold til loven af 2. juli 1948 er bestemt med hensyn til de beløb, der indkommer ved salg af varer, der indkøbes for den del af Marshallhjælpen, der betragtes som lån.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på disse spørgsmål, der blev ret udførligt omtalt af den højtærede minister hr. V. Buhl. Jeg kan kun sige, at ændringerne gør lovforslaget, som det nu foreligger, noget mere tiltalende for os end det oprindeligt fremsatte lovforslag, men dog ingenlunde så tiltalende, at det er os muligt at stemme for det.

Det kunne i denne forbindelse være fristende at søge at nå ind til sagens kerne og i detaljer redegøre for den frygt, vi nærer for inflation og deraf følgende forsinkelse af den genopbygning, vi alle er interesserede i, men dels har dette spørgsmål jo været genstand for en meget udførlig drøftelse i det andet høje ting, senest sikkert under debatten i går — vel også ved mødet kl. 13 i dag, af hvilke debatter fortrykket dog endnu ikke foreligger, så at man ikke nøjagtigt kan gøre sig klart, hvad der er blevet sagt, dels må sagen vel nu betragtes som afgjort, efter at det andet høje ting for en halv time siden med stort flertal har vedtaget lovforslaget i dets nu foreliggende skikkelse. Jeg skal derfor renoncere på en længere udredning af mit partis synspunkter og nøjes med, hvad denne side af sagen angår, at henvise til de udtalelser, der er fremsat fra konservativ side under den langvarige og indgående behandling i det andet høje ting.

Selvom det, som jeg har nævnt, ikke er os muligt at stemme for lovforslaget, som vi vedvarende frygter kan medføre højst uheldige forhold, vil vi dog ikke, efter at lovforslaget er blevet ændret, og efter at den højtærede handelsminister i forståelse med den ligeså højtærede finansminister har givet tilsagn om kun at disponere over Marshallpengene i henhold til lov, stemme imod det, men min gruppe vil ved sagens tredie behandling undlade at stemme for banklovsforslaget.

Hvad sparekassernes pengebinding angår, drejer det sig om så relativt små beløb, at den foreslåede frigivelse ikke kan påregnes at medføre nogen nævneværdig inflationsfare, og min gruppe er derfor rede til, når næste sag på dagsordenen engang i eftermiddag kommer til tredie behandling, at stemme for sparekasselovforslaget.

P. N. Petersen (Røje): Også jeg følte med det ærede medlem hr. Villemoes, da han før udstødte et hjertesuk over det tidspunkt, på hvilket de foreliggende lovforslag er blevet forelagt det høje lands-